

- a) uznanie go za taką osobę wówczas, gdy z uwagi na charakter zatrudnienia wykonuje pracę w różnych państwach członkowskich w tym samym czasie (jednocześnie), co rozciąga się też na stosunkowo krótkie okresy, i w związku z tym często przekracza granice państw, jak i też oznacza
- b) uznanie go za taką osobę również wówczas, gdy jest zobowiązany w ramach jednego stosunku pracy do stałego (zwykłego) wykonywania pracy w kilku państwach członkowskich, w tym w państwie, na terytorium którego zamieszkuje albo w kilku innych państwach członkowskich, niż państwo zamieszkania takiego pracownika — bez względu na długość następujących po sobie okresów wykonywania obowiązków w poszczególnych krajach członkowskich i przerw między nimi, bądź — z ograniczeniem czasowym?
- 2) Czy w przypadku przyjęcia interpretacji zgodnie z powyższym pkt b stosowanie przepisu art. 14 ust. 2 lit. b) pkt (ii) rozporządzenia 1408/71 możliwe jest w sytuacji, gdy zobowiązanie w ramach stosunku pracy łączącego pracownika z jednym pracodawcą do stałego wykonywania pracy w kilku państwach członkowskich uwzględnia wykonywanie obowiązków w państwie członkowskim zamieszkania pracownika, mimo iż taka sytuacja — świadczenia pracy w tym właśnie państwie — w momencie nawiązania stosunku pracy wydaje się wykluczona i czy w przypadku odpowiedzi negatywnej możliwe jest zastosowanie art. 14 ust. 2 lit. b) pkt (i) rozporządzenia 1408/71?

(¹) Dz.U.L 149 s. 2-50; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 01 P. 35 — 82

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań (Rzeczpospolita Polska) w dniu 7 marca 2011 r. — Bank Handlowy, Ryszard Adamiak, Christianapol Sp. z o.o.

(Sprawa C-116/11)

(2011/C 152/24)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Rejonowy Poznań

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Bank Handlowy, Ryszard Adamiak, Christianapol Sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 4 ust. 1 oraz ust. 2 pkt j) Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego (¹) należy dokonywać w ten sposób, że użyte w treści tego przepisu pojęcie „ukoń-

czenie postępowania upadłościowego” należy interpretować w sposób autonomiczny, niezależnie od uregulowań funkcjonujących w systemach prawnych poszczególnych Państw Członkowskich czy też o tym z jakim momentem dochodzi do ukończenia postępowania upadłościowego rozstrzyga wyłącznie prawo krajowe państwa wszczęcia postępowania?

- 2) Czy interpretacji art. 27 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy rozpoznający wniosek o wszczęcie postępowania wtórnego nigdy nie może badać niewypłacalności dłużnika, wobec którego w innym państwie członkowskim wszczęto główne postępowanie upadłościowe czy też w ten sposób, że sąd krajowy może w określonych sytuacjach badać istnienie niewypłacalności dłużnika, zwłaszcza wówczas gdy postępowanie główne jest postępowaniem ochronnym, w którym sąd ustalił, że dłużnik nie jest niewypłacalny (francuskie postępowanie *sauvegarde*)?
- 3) Czy wykładni art. 27 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego pozwala na wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego, którego charakter określa art. 3 ust. 3 zd. 2 cytowanego Rozporządzenia w państwie członkowskim, w którym znajduje się cały majątek upadłego w przypadku gdy podlegające automatycznemu uznaniu główne postępowanie ma charakter ochronny (francuskie postępowania *sauvegarde*), został w nim przyjęty oraz zatwierdzony plan spłat, plan ten jest realizowany przez dłużnika, a sąd ustanowił zakaz zbywania majątku należącego do dłużnika?

(¹) Dz. U.L 160 s. 1-18; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 19 Tom 01 P. 191 — 208

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 8 marca 2011 r. — Association sans but lucratif PRO-BRAINE (A.S.B.L.), Michel Bernard, Charlotte de Lantsheere przeciwko Commune de Braine-le-Château

(Sprawa C-121/11)

(2011/C 152/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association sans but lucratif PRO-BRAINE (A.S.B.L.), Michel Bernard, Charlotte de Lantsheere

Strona pozwana: Commune de Braine-le-Château

Pytania prejudycjalne

Czy ostateczna decyzja dotycząca dalszego działania mającego zezwolenie lub już działającego składowiska odpadów wydana na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31/WE Rady z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów⁽¹⁾ stanowi zezwolenie na inwestycję w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 10 marca 2011 r. — INNO NV przeciwko Unie van Zelfstandige Ondernemers VZW (UNIZO), Organisatie voor de Zelfstandig Modedetailhandel VZW (Mode Unie), Couture Albert BVBA

(Sprawa C-126/11)

(2011/C 152/26)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: INNO NV.

Strona pozwana: Unie van Zelfstandige Ondernemers VZW (UNIZO), Organisatie voor de Zelfstandig Modedetailhandel VZW (Mode Unie), Couture Albert BVBA

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, w szczególności jej art. 1, art. 2 lit. d), art. 3 ust. 1 i art. 5, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 53 § 1 ust. 1 i 3 Wet van 14. Juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument (ustawy o praktykach handlowych oraz o informowaniu i ochronie konsumentów z dnia 14 lipca 1991 r.), które w okresach poprzedzających wyprzedzą, od dnia 15 listopada do dnia 2 stycznia i od

dnia 15 maja do dnia 30 czerwca, w branżach wymienionych w art. 52 § 1, zakazują przedsiębiorcom dokonywania wymienionych w art. 42 ogłoszeń o obniżkach cen lub ogłoszeń sugerujących obniżkę cen, i to niezależnie od miejsca lub użytych środków komunikacji jak również dokonywania przed okresem poprzedzającym wyprzedzą ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżkę cen, które wywołują skutki w tym okresie, nawet jeśli środek ten, mimo deklarowanego przez ustawodawcę podwójnego celu, mianowicie po pierwsze ochrony interesów konsumenta i po drugie uregulowania stosunków konkurencyjnych między przedsiębiorcami, w rzeczywistości zmierza do uregulowania stosunków konkurencyjnych między przedsiębiorstwami i biorąc pod uwagę pozostałe przewidziane w ustawie gwarancje nie wspiera skutecznie ochrony konsumentów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen (Belgia) w dniu 11 marca 2011 r. — Aldegonda van den Boeren przeciwko Rijksdienst voor Pensioenen

(Sprawa C-127/11)

(2011/C 152/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aldegonda van den Boeren

Strona pozwana: Rijksdienst voor Pensioenen

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 52 § 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie ogólnej regulacji systemu rent rodzinnych i emerytur dla pracowników, zgodnie z którym obniżona zostaje renta rodzinna wskutek podwyższenia emerytury na podstawie ogólnej ustawy o emeryturach z dnia 31 maja 1956 r. ze względu na ustanowienie równouprawnienia kobiet i mężczyzn w ramach ustawy z dnia 28 marca 1985 r. jest zgodny z prawem wspólnotowym, a dokładniej z art. 46a rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie⁽¹⁾?